

РЕШЕНИЕ

№ 7

гр. Ямбол, 06.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЯМБОЛ, XI СЪСТАВ, в публично заседание на
шести декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Весела К. Спасова

при участието на секретаря П. А. А.
като разглежда докладваното от Весела К. Спасова Гражданско дело №
20212330101361 по описа за 2021 година

Подадена е искова молба от С. В. Д. от гр.Я., представляван от адв. Д. Д., против П. Й. Х., Д. Т. Х. и Й. Т. Х., тримата от гр.Я. Ищецът твърди, че е собственик на имот с идентификатор 87374.557.230 по кадастралната карта на гр.Я., с отразена площ от 754 кв.м., въз основа на наследяване от В. С. А., починал през 1994 г., от своя страна придобил имота посредством делба през 1967 г. Към онзи момент имотът е бил дворно място с площ от 770 кв.м. и с пл.№ ***, с построени в него жилищна сграда и масивен обор. При разрешено строителство през 1994 г. е издадена скица, според която в имота влиза и мястото зад постройките. По действащата кадастралната карта обаче колоните на сградите му с №№2 и 3 попадат в съседния имот с идентификатор 87374.557.229, закупен от ответницата П.Х. и съпруга й, починал впоследствие. Ответниците след нанасянето си в имота през 2020 г. са поставили лека оградна мрежа, така че бетоновата пътечка зад колоните на жилищната сграда на ищеца остава в неговия двор. По-късно обаче са я премахнали, изхождайки от кадастралния план, и владеят без основание частта от имота на ищеца. Касае се за погрешно нанасяне в плана на реална част от имота на ищеца в размер на 16 кв.м. като собствена на ответниците. Поради това се иска съдът да приеме за установено правото на собственост на ищеца върху тези 16 кв.м. от поземления имот, за които в кадастралната карта се съдържа грешка, и да осъди ответниците да му предадат владението върху тях. Иска се присъждане на направените по делото разноски.

В с.з. искът се поддържа, като е предприето изменение на същия, изразяващо се в увеличение на претендираната площ на 35 кв.м. съобразно заключението на вещото лице по геодезическата експертиза, изготвено допълнително, в което тази площ е нанесена на скица

№2 със зелен цвят.

В срока за отговор ответницата оспорват иска срещу Д. и Й.Х.и като недопустим, поради липсата на придобито от тях право на собственост върху имот с идентификатор 87374.557.229, предоставен в дял на първата ответница с бракоразводно решение. Считат иска срещу нея за неоснователен, като възраженията се основават на фактите, че е собственик въз основа на договор за покупко-продажба на нанесения в кадастъра имот с площ от 594 кв.м., граничещ с имота на ищеца, и не е налице грешка в кадастъра относно границите на двата съседни имота. Съгласно действалите през годините планове, на място са съществували сгради на двамата собственици на калкан и реална част от имота на ищеца не е попадала в съседния имот. Границите между тях по плановете през годините не са се променяли. Направено и възражение за придобиване на спорните 16 кв.м. по давност като владени от ответницата и нейните праводатели. Твърди се, че не е била поставяна оградна мрежа между двата имота преди 2020 г. В с.з. се заявява от пълномощника на ответниците адв.В., че всички те владеят спорната част от имота.

Въз основа на събраните по делото доказателства съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Безспорно е, че ищецът е наследник на В. С. А., починал на 01.01.1994 г., видно и от Удостоверение за наследници № ***/14.05.2020 г. на Община Я.

Последният е придобил през 1967 г. чрез делба дворно място в гр.Я., на ***, с площ от 770 кв.м., съставляващо имот с пл.№ *** в кв.***, заедно с построените в него масивна жилищна сграда и масивен обор, за което е съставен нотариален акт № ***/1967 г. Според вещото лице по геодезическата експертиза, към този момент е действащ кадастралният и регулационен план на гр.Я. от 1965 г., в който за имот с пл.№ *** не е отреден самостоятелен парцел, а е част от общ парцел I, обхващащ целия квартал и отреден за детско заведение, в който влиза и северният имот пл.№***. По предходния план, утвърден със Заповед №***/22.09.1930 г., имотът не е бил с пл.№ ***, а с пл.№*** с отреден парцел III - ***. Площта от оцифряване за пл.№*** е 723 кв.м., за УПИ *** - 790 кв.м. При действието на този план е разрешено на В.С. Д. строителство на пристройка с приложеното към исквата молба Строително разрешение № ***/1951 г. и е издаден Протокол за дадена и проверена строителна линия и ниво №***/10.10.1951 г. на ГНС-Я. По кадастралния и регулационен план от 1965 г. установената от вещото лице площ за имот пл.№*** е 780 кв.м. Северната му границата минава по съществуващото застрояване - паянтова плевня, означена на комбинирана скица №1 „п.пл.“, продължава свързано с паянтов обор с означение „п.об.“ и свързан към него навес -всички в имот пл.***. Откъм имот пл.***на калкан са стопански постройки с означения „п.об.“ и „п.б.“. В.л. заявява, че посочената в протокол №***/10.10.1951 г. стопанска постройка 3х4м не може да бъде точно идентифицирана с отразените на плана от 1965 г. постройки. В отговора на ответницата е заявено, че е построена на калканна стена на сграда, намираща се в имота на ответника.

Следващият кадастрален и регулационен план е приет със Заповед №***/08.03.1978г. В него имотът на наследодателя на ищеца - пл.№***, кв.*** има нов пл.№***, кв.***. Имотът

на праводателите на ответниците пл.№***, кв.*** има нов номер- пл.***, кв.***. Приблизително половината от имотите с пл.№*** и пл.№*** е предвидена да се отчужди за улица, а другата половина попада в обхвата на УПИ ***, отреден за „Жилищно строителство“. Установената от вещото лице площ за имот пл.№*** е 756 кв.м., а за пл.№*** - 603 кв.м. Имотната граница от север е по съществуващи сгради и в двата имота, но вече е налице различно застрояване. За имот пл.№*** на мястото на навес и паянтов обор от предходния план е построено полумасивно жилище (с означение „пМЖ“), а на мястото на паянтовата плевня и жилище остава само паянтово жилище с друг контур (с означение „ПЖ“ - идентично със сграда с идентификатор 87374.557.230.3 по действащата кадастрална карта). В имот пл.№*** на мястото на стопанските постройки от предходния план е построено полумасивно жилище (с означение „пМЖ“).

По действащия към момента регулационен план, одобрен със Заповед №***/17.08.1989 г. процесните имоти имат същите пл. номера-№*** и №.***, а кварталът е с нов номер ***. Попадат в обхвата на УПИ ***, отреден за „Детско заведение“. Основното застрояването е същото, като на предходния план от 1978г. Допълнително са построени стопански постройки и в двата имота. Изчислената от вещото лице площ за пл.№***е 750 кв.м., за пл. № *** - 590кв.м. Към момента на приемане на плана от 1989г. в процесните имоти са нанесени две полумасивни жилищни сгради, изградени на калкан на имотната граница.

Със Строително разрешение №***/10.06.1994 г. на ЯОНС на В.С.А. е разрешено преустройство на таванско помещение, пристройка на стълбище и основен ремонт на сграда, която според в.л. е с идентификатор 87374.557.230.2 по КККР на гр.Я. Анализирайки представената Декларация с нотариална заверка на подписа от 1.02.1994 г. от съседа Ж.П. Г., собственик на имот с пл.№***, с която поема задължение да покрие калкана със своя постройка, вещото лице заключава, че видно от кадастралната карта това не е осъществено, а полумасивната жилищна сграда на границата между имотите не е съществувала. В противен случай колоните към жилищната сграда на ищеца нямаше да бъдат изградени. Същите са описани в представената от ответната страна Обяснителна записка за обект „Основен ремонт на двуетажна жилищна сграда“ към одобрения архитектурен проект на ищеца.

Според заключението няма приложен регулационен план в обхвата на процесните имоти.

Кадастралният план от 1989 г. е използван като основа за изработване на кадастралната карта на гр.Я., приета със Заповед №***/30.08.2005 г., по която имот пл.№*** е с идентификатор 87374.557.230, а имот пл.*** е с идентификатор 87374.557.229. Площта на имот 87374.557.230 по КККР е 754 кв.м. Вещото лице е извършило геодезическо заснемане на съществуващите сгради и огради на общата граница между ПИ 87374.557.230 и ПИ 87374.557.229. Установило е неточното (според чл.18 от Наредба №*** от 15.12.2016г. към ЗКИР) отразяване на североизточната чупка на сграда 87374.557.230.1, североизточната чупка на сграда 87374.557.230.2 и като цяло на сграда 87374.557.230.3, цялата северна част от която попада в действителност в съседния имот, като навлиза в него с 50 см средно. В

него се намират и колоните на сграда 87374.557.230.2. Грешката е пренесена от плана от 1989 г. В допълнително заключение е изчислена площта на частите от сградите и двора на ищеца, нанесени в имота на ответницата- 4,44 кв.м., отбелязани на скицата-Комбинирана скица №7 със зелен цвят.

В заключението си експертът е направил извод, че промените в границата между двата имота са следствие на застрояването през годините. Границата по плана от 1965г. на север попада в сегашния ПИ 87374.557.229. Видно от комбинирана скица № 6 към основното заключение, по всеки от следващите планове от 1978г., 1989г. и КККР границите са идентични. Разликата между тях и границата по плана от 1965 г. е нанесена в Скица №2 към второто допълнително заключение и според него площта на имота на ищеца, попадаща в имота на ответницата –ПИ 87374.557.229, е равна на 35 кв.м.

По делото е представен нотариалният акт, с който ответницата и Т. Х. са закупили ПИ 87374.557.229 с площ от 594 кв.м.- №***, том ***, дело № ***/30.05.2013 г. Представен е и нотариалният акт на праводателите им- №***, том ***, дело № ***/05.12.2006 г. Ищецът е представил и нотариалния акт №***, том ***, дело № ***/11.12.1995 г., с който последните са закупили имота с пл. номер *** с площ от 503 кв.м. Същите са се сдобили с нотариален акт №***, том ***, дело № ***/29.11.2006 г. за право на собственост по давностно владение върху 91/594 ид.ч. от ПИ 87374.557.229.

С бракоразводното Решение № ***/23.11.2016 год. по гр.д.№ ***/2016 г. на ЯРС, копие от което е приложено по делото, имот с идентификатор 87374.557.229, е предоставен в дял на ответницата. Не е спорно, че през 2019 г. тя е предприела строителство на нова сграда на мястото на старата жилищна сграда в имота, за което е представила Протокол за откриване на строителна площадка и определяне на строителна линия и ниво на строежа от 16.05.2019 г., разрешение за строеж от 29.03.2019 г. на гл. арх. на Община Я. и скици от регулационния план.

Свидетелят Д. –съсед на ищеца от юг- дава показания, че старите му постройки са били лятна кухня и до нея къща на един етаж, която е надстроена със строително разрешение, след като е починал баща му. Другата стара къща е на границата и е била някога плевник. Свидетелят сочи, че е израснал в имота и помни, че зад сградите е имало плет- още когато е бил 7-8 годишен. Метър и половина е било разстоянието от къщите до плета. До 1971 г. е наблюдавал последния, а след това е заминал за К. Когато се е върнал през 1978 г., вече го е нямало. Не си спомня, дали е имало на калкан някаква сграда на съседа. Със съседа Ж. ищецът не е имал спорове за имота, както и с нито един предишен собственик- преди ответниците- за пътеката зад къщата, която е негова.

Свид. А. през 1994 г. е измазал къщата на ищеца и е направил бетоновата пътека зад нея, видима на представените по делото снимки. Соци, че граница между имотите не е имало, освен пътека от камъни, като калдъръм, която е служела ищецът да си влиза в имота. Тя е била от около 2 метра и съседът не е имал претенции за нея. За своята къща е минавал от друг портал. Съществуващият калдъръм не е можел да служи за преминаване към къщата му. Свидетелят е направил бетоновата пътека около метър по искане на ищеца, за да може да

се минава и за да не влиза влага в къщата му. Месец преди заседанието свидетелят е ходил в имота и е видял, че пътеката си стои. Ищецът е оглеждал по нея къщата си отзад. Докато е правена пътеката, съседът -предишен собственик на имота на ответниците- не е казал нищо за нея. Идвал е при строителите, докато са я правели и е разговарял с тях, но не е казал, че е негова.

Свид. М. –баща на ответницата- сочи, че е ходел след закупуването на имота от нея и съпруга ѝ през март 2013 г. да се грижи за окосяване на тревата. Когато са построили къщата, на границата между имотите е имало керемиди, но ищецът ги е преместил и си е оставил вход за влизане в имота на ответницата. През 2020 г. нейното семейство е поставило временна мрежа, за да няма той достъп.

Свид. К. – живеещ на семейни начала с ответницата от 2018 г.- дава показания, че на границата на имота е имало два или три реда керемиди. Поставянето на мрежата е през 2020 година, отразено на снимките по делото. Само веднъж е виждал ищеца да влиза отзад на сградата си. Оградата от мрежа са я сложили, след като са решили, че мястото е тяхно и са заградили имота за няколко дена- до извършеното измерване на място от геодезисти, ангажирани и от двете страни по спора, които са посочили границата по кадастрална карта. В началото на 2020 г. ответниците са завършили строителството на новото жилище и са се нанесли в него.

При изслушването си в с.з. вещото лице заявява, че на скица № 5, където е отбелязало 41 см при сграда №1 на ищеца- от този ъгъл, ако се свърже директно със заснетото по сградата му №3 и следващата ограда, която почти съвпада с кадастралната граница, са точно 12 кв. м., в които влиза пространството зад къщата на ищеца.

Въз основа на горното съдът прави следните правни изводи:

Предявени са субективно съединени иски с правно основание чл.108 от ЗС вр. чл. 54 ал.2 от ЗКИР.

Исковите са допустими. Съдът е обсъдил възражението на ответницата П.Х. за нередовност на исковата молба поради липса на пасивна легитимация за ответниците Д.Х. и Й.Х., спрямо които е поискано производството да бъде прекратено, и го е намерил за неоснователно. Възражението е обосновано с факта, че двамата ответници не притежават право на собственост върху имота, на който според ответницата тя е едноличен собственик. Съдът е приел, че този факт не касае нито редовността на исковата молба, нито обосновава недопустимост на предявения ревандикационен иск, а е свързан с неговата основателност. След като ищецът твърди, че ответниците владеят част от неговия имот, е налице правен интерес за предявяване на иска срещу всички тях, съответно пасивна процесуалната легитимация на ответниците.

По основателността на исковите съдът приема следното:

Съгласно чл. 54 ал.2 от ЗКИР, когато непълнотата или грешката (на основните данни в кадастралната карта и кадастралните регистри) са свързани със спор за материално право, те се отстраняват след решаването му по съдебен ред. В настоящия случай се касае до такъв

спор, като се твърди грешка в кадастралната карта (вж мотивите в т.1 на [ТР № 8 от 23.02.2016 г. по тълк. д. № 8/2014 г.](#) на ОСГК на ВКС- „когато се претендира установяване на собственост върху реална част от поземлен имот, която грешно е заснета в границите на записания на името на ответника поземлен имот, вместо в границите на записания на името на ищеца поземлен имот, се твърди грешка в кадастралната карта”.

Съгласно т. 4 на същото [ТР](#), когато се предявява иск за ревандикация на недвижим имот, ищецът винаги има правен интерес да ревандикира частта от собствения си имот, която се владее без основание от ответника, независимо от това дали тази част е заснета неправилно в кадастралната карта или не. Искът за ревандикация на реална част от урегулиран поземлен имот има предмет и е допустим и преди да е проведена процедура по отстраняването на непълнота или грешка - по административен или съдебен ред. Да се приеме обратното, означава да се придаде на кадастралната карта правопораждащо действие, каквото тя няма. ВКС заключава, че ако в производството по иск за собственост се констатира непълнота или грешка в кадастралната карта, те следва да се съобразят при произнасянето на съда, въпреки че претендираната от ищеца част представлява по плана реална част от урегулирания поземлен имот на ответника, като се извърши преценка дали кадастралната карта отразява вярно границите на имота. В т.5 от мотивите на решението отново е изтъкнато обстоятелството, че грешното заснемане в кадастралната карта на границите на един недвижим имот не води до промяна на правото на собственост върху грешно заснетата част от имота, защото кадастралната карта няма вещно-прехвърлително действие.

По делото не е повдиган спор, че наследодателят на ищеца е придобил собствеността върху описания в нотариалния му акт имот от 770 кв.м. (Липсата на спор е изтъкната в доклада на съда при отделяне на спорното от безспорното и има значение за процеса на събиране на доказателствата в уредените от закона преклузивни срокове). Имотът е нанесен на кадастралната карта по плана от 1965 г. Действалите регулационни планове през годините не са предвиждали регулационна граница между двата съседни имота, освен планът от 1930 г., като според вещото лице тази регулация не е приложена. Не са приложени и регулациите по планове, предхождащи одобряването на кадастралната карта от 2005 г., предвиждали изграждане на детско заведение и жилищно строителство. Както изтъква ВКС в горесцитираното тълкувателно решение, изследването на положението на имота по планове има значение за установяване, дали има прилагане на регулацията, което би обусловило трансформиране на регулационните граници в имотни. В случая такова не е налице.

Съгласно мотивите на решението в производството по иск за собственост предмет на доказване по делото ще са всички последователни регулационни промени, прилагането или неприлагането на дворищнорегулационните планове, съответно - прекратяване на отчуждителното им действие, и всички други факти, водещи до промяна на границите.

В случая промяната на имотната граница е настъпила при нанесеното на плана от 1978 г. строителство на сгради на мястото на старите постройки от плана от 1965 г. Новото строителство не е обстоятелство, водещо до изгубване на правото на собственост на

наследодателя на ищеца. Съгласно чл. 99 от ЗС правото на собственост се изгубва, ако друг го придобие или ако собственикът се откаже от него. Според чл. 77 правото на собственост се придобива чрез правна сделка, по давност или по други начини, определени в закона.

Не е спорно, че прехвърлителна сделка за частта от дворното място на ищеца не е сключвана от него и наследодателя му.

По правилото на чл. 68 владението е упражняване на фактическа власт върху вещ, която владелецът държи, лично или чрез другото, като своя. В случая няма данни за предаване на владението върху дворното място от собственика на съседа му –съгласието за построяване на сграда върху него не означава това. Нито са налице данни за отнемане на владението. Отношение на своене на част от двора пък е изразено едва през 2006 г. със снабдяването на праводателите на ответниците с нотариален акт за придобиване по давност на идеална част от имота им. Предходните собственици са им прехвърлили с нотариалния акт от 1995 г. само 503 кв.м. Същевременно по делото се установи, че към 1994 г. не е съществувала сградата в техния имот, нанесена в плана от 1989 г. на имотната граница. Вещото лице е направило извода си за това, както от декларацията на собственика на съседния имот с пл. №*** с която поема задължение да покрие калкана със своя постройка, каквато обаче не е изградил. Освен това колоните към жилищната сграда на ищеца са били изградени според представената от ответната страна Обяснителна записка за обект „Основен ремонт на двуетажна жилищна сграда“ към одобрения архитектурен проект на ищеца. Тези колони според заключението на вещото лице попадат в имота на ответниците по кадастралната карта. Самият ищец съгласно показанията на св. А., който през 1994 г. е измазал къщата му и е направил бетоновата пътека зад нея, е упражнявал фактическа власт над тази част от двора, нанесена в съседния имот. Свидетелят е заварил пътека от камъни с ширина от около 2 м., която е служила само за влизане в имота на ищеца. Съседът не е имал претенции за нея. Като част от имота на ищеца я знае и св.Д. (на 79 г.), който помни наличието на ограда от плет от първите си съзнателни години (7-8 г., т.е. към 1950 г.) до 1971 г. Св. К. – живеещ на семейни начала с ответницата от 2018 г.- също е виждал ищеца да влиза отзад на сградата си. Виждал е и поставените на границата на имота два - три реда керемиди, за които свидетелства и Й. М.–баща на ответницата- че когато са построили нейната къща, ищецът е преместил тези керемиди, оставяйки си все пак вход за влизане в имота на ответницата. Тези факти означават, че в периода 1994 г.-2020 г. владението на ищеца върху спорната част от двора не е било прекъсвано. Дори с поставянето на мрежата през 2020 година от ответната страна, при което бетоновата пътека е оставала в двора на ищеца, фактическата му власт върху нея е продължило.

Основателни са доводите на ищцовата страна в писмената ѝ защита, че при действието на ЗТСУ /отм./, съгласно чл. 59 ЗТСУ /отм./, която разпоредба е в сила от 01.06.1973 г., не е допустимо придобиването както на реално определени, така и на идеални части от дворищно-регулационни парцели чрез давностно владение на части от такива парцели. В този смисъл е цитираното в писмената защита Решение № 60129/14.12.2021 г. по гр.д. № 798/2021 г. на II г.о. на ВКС по чл. 290 от ГПК. В отговора на правния въпрос съдът допълва

и че владението на реални части от парцел за какъвто и да е срок не се счита за владение на идеална част от парцела и не може да има за последица придобиването по давност на съответна идеална част. Когато се касае до владение по отношение на реална част от чужда вещ, законът не съдържа разпоредба, от която да следва, че владението върху един обект /доколкото реалната част може да се счита за такъв/ може да се счита за трансформирано владение върху друг обект или, че последицата на владението на една вещ е придобиване правото на собственост на друга вещ. Доколкото може да има такава фикция, тя се установява от закона – чл. 181, ал. 1 ЗТСУ /отм./, което правило намира приложение само и доколкото придобивната давност е изтекла преди неговото влизане в сила. Т.е. осъществявано при действието на закона владение не би могло да породи желаните от владелеца правни последици. ЗТСУ е отменен с § 20 от заключителните разпоредби на Закона за устройство на територията - ДВ, бр. 1 от 2 януари 2001 г., в сила от 31 март 2001 г. Последният също въвежда ограничения за придобиването на реално определени части от поземлени имоти в границите на населените места и селищните образувания- в чл. 200 ал.1 разпорежда, че такива могат да се придобиват чрез правни сделки или по давност само ако са спазени изискванията за минималните размери по чл. 19, а според ал.2 правилото на ал. 1 не се прилага в случаите, когато частта от поземления имот се присъединява към съседен имот при условията на чл. 17, а оставащата част отговаря на изискванията на чл. 19 или се присъединява към съседен имот. Т.е. изключението по ал.2 касае само случаите, когато частта от поземления имот се присъединява към съседен имот при урегулиране с регулационен план, тъй като чл. 17 касае урегулирането на неурегулирани дотогава имоти. С Решение № 102 от 30.05.2016 г. по гр. д. № 5728/2015 г., г. к., I г. о. на ВКС, постановено по въпроса, възможно ли е в хипотезата на чл. 200 ЗУТ да се придобие по давност реална част от УПИ в границите на селищно образувание, без за тази част да са налице изискванията на чл. 19 ЗУТ, както и следва ли реалната част да се присъединява към съседен имот по реда на чл. 17 ЗУТ, за да се приеме, че не е необходимо да бъдат спазени изискванията на чл. 200, ал. 1 ЗУТ или е достатъчно фактическото ѝ присъединяване по силата на упражнено давностно владение, е прието, че реално обособена част от урегулиран поземлен имот може да бъде придобита по давност в хипотезата на чл. 200 ЗУТ, само ако са налице изискванията на чл. 19 ЗУТ. Предвиденото в чл. 200, ал. 2 ЗУТ изключение намира приложение само в хипотеза на присъединяване към съседен имот по реда на чл. 17 ЗУТ при първоначално урегулиране на територията.

В случая не са налице предвидените в изключението условия (на чл. 17 ЗУТ), за да се приеме допустимост на присъединяването към съседен имот на частта от поземления имот.

Следователно владението, претендирано от праводателите на ответницата при снабдяването им с констативен нотариален акт за собственост по давност, не е било релевантно относно придобиването на правото на собственост върху частта от имота на ищеца, попадаща според плановете в техния имот.

Същевременно няма доказателства за извършен отказ от право на собственост от ищеца. Отказът от право на собственост е формален акт съгласно чл. 100 ЗС и за да е действителен,

трябва да бъде извършен в писмена форма с нотариално заверен подпис и да е вписан в имотния регистър. Преустановяването на фактическа власт върху определен имот, не представлява отказ от права и не може да има за последица изгубване на собствеността по аргумент от чл. 99 ЗС (вж мотивите на Решение № 36 от 09.09.2020 г. по гр. д. № 3117/2019 г., г. к., I Г. о. на ВКС).

Ето защо ненанасянето на частта от имота в кадастралната карта представлява грешка в същата, която подлежи на отстраняване. Искът за собственост в установителната част следва да бъде уважен, като неразделна част от решението е скицата към последното допълнително заключение на вещото лице, на която е нанесена процесната част от имота в рамките на имота на ответниците по кадастралната карта.

Ответниците признават, че владеят спорната част от имота им, като владението са установили след измерването на място от геодезисти, ангажирани и от двете страни по спора, които са посочили границата по кадастрална карта. Неправилно нанесената в имота на ответниците част съдържа обаче застроени и незастроени части, които са във фактическата власт на ищеца. Вещото лице е отразило на Комбинирана скица №7 със зелен цвят площи, намиращи се в оградено от ищеца негово дворно място и под неговите постройки, с обща площ от 4,44 кв.м. По отношение на тях не е налице втората предпоставка за уважаване на иска по чл. 108 от ЗС и същият се явява неоснователен в тази му част. Поради това следва да бъде отхвърлен в нея. Следва да бъде ревандикирана само владяната от ответниците част от 35-те кв.м..

Искането на ищеца за присъждане на направените разноси е основателно и на основание чл.78 ал.1 от ГПК следва да се уважи, съразмерно на уважената част от иска. Представени са доказателства за направени от него съдебни разноси в размер на 1470 лв. общо. Искането на ответниците следва да се уважи съразмерно на отхвърлената част от иска. Направените от П.Х. разноси са общо от 850 лв..

Ето защо ЯРС

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на П. Й. Х., Д. Т. Х. и Й. Т. Х., тримата от гр.Я., ***, че С. В. Д. от гр.Я., ***, е собственик на 35 кв.м., неправилно заснети в границите на поземлен имот с идентификатор 87374.557.229 по КККР на гр.Я., при граници: поземлени имоти с идентификатори 87374.557.230, 87374.557.231, 87374.557.228 и улица, вместо към поземлен имот с идентификатор 87374.557.230, по начина, отразен на Скица №2 към второто допълнително заключение на вещото лице от 23.11.2021 г. , неразделна част от решението, на която 35 кв.м. са оцветени със зелен цвят.

ОСЪЖДА П. Й. Х., Д. Т. Х. и Й. Т. Х., тримата от гр.Я.,*** да предадат на С. В. Д. от гр.Я., *** владението върху 30,56 кв.м. от неправилно заснетите по кадастралната карта на гр.Я. в границите на поземлен имот с идентификатор 87374.557.229 35 кв.м., които 30,56 кв.м. представляват незастроена част от последните, намираща се извън нанесените на

Комбинирана скица №7 на вещото лице със зелен цвят площи, общо от 4,44 кв.м., а искът за предаване на владението върху последните като неоснователен ОТХВЪРЛЯ.

ОСЪЖДА П. Й. Х., ЕГН *****, Д. Т. Х. и Й. Т. Х., тримата от гр.Я., *** да заплатят на С. В. Д. от гр.Я., ***, ЕГН ***** направените разноси в размер на 1283,52 лв.

ОСЪЖДА С. В. Д. от гр.Я., ***, ЕГН ***** да заплати на П. Й. Х., ЕГН ***** от гр.Я., *** направените разноси в размер на 107,83 лв.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му пред ЯОС.

Съдия при Районен съд – Ямбол: _____